

Pohorje.

Spisal † Janez Koprivnik, šolski svetnik.

(Dalje.)

plotnica ima svoj izvirek v širokem močvirju na Pesku blizu Roglje, teče najprej proti severu, krene pod Brvijo na jugovzhod, potem na jugozahod, malo niže zopet na jugovzhod in se drži te smeri do združitve z Dravinjo. Na levi strani sprejme Črnovo s Kamenitca, Mrzli Studenec z Jagerskega Vrh, v Lukanji Črmljo, Čadramščico (Čadro) s Keblja in Jevšenico izpod Svinjače. Na desni strani Skabelico z Rogeljske strani, Božnico z Božij in Gradčanico z Brezja.

Oplotnica drvi s šumom in v penah po kameniti strugi v globokem jarku v dolino. Na desni in na levi stoje v obilnem številu strme, na vse strani razpokane granitne skale, ki so ali gole ali redko z nizkim grmovjem obrasle, iz katerega se vzdiguje tam pa tam kak gaber, kaka bukva ali smreka. Posebno od Lukanje naprej proti Oplotnici (vasi) je jarek divje romantičen in slikovit; v veličastnosti in slikovitosti prekaša tukaj vsak drug Pohorski jarek, celo lepega Lobniškega pri Rušah.

Od Lukanje do vstopa v dolino žene Oplotnica mnogo žag. Kakor ob srednji Radolni, je tudi tukaj žaga pri žagi. Štiri teh žag so last Konjiškega kneza Windischgrätza in sicer tri v Lukanji, ena niže doli; vse druge so lastnina posestnikov izpod Planine (župnija sv. Jungerta) in s Keblja, ki imajo na desni in na levi svoje planine. V dolini žene Oplotnica nekaj žag, več večjih mlinov in stope za drobljenje skorje.

Približno tista leta (1857—1870), ko je bilo na Pesku in na Brvi tako živahno življenje, je tudi po Lukanji in ob Oplotnici sploh vse mrgolelo ljudi. Družba Hauser-Prašnikar & Co. je kupila l. 1857. od kneza Windischgrätza v Konjicah les v obširnih njegovih planinah

ob zgornji Oplotnici (Jagerske Peči, Stranski Vrh, Mrzli Studenec, Jagerski Vrh itd.) in je začela drevje podirati. V svrhu obdelovanja podrtega drevja je postavila imenovana družba 13 velikih umetnih žag v Lukanji, za spravljanje narezanega lesa v Oplotnico pa je zgradila z Oplotnice v Lukanjo lepo vožno cesto, ki je stala nad 50.000 gld. L. 1860. se je z družbo sklenjena pogodba razveljavila in knez Windischgrätz je na svoj račun in na lastne stroške nadaljeval podiranje in obdelovanje drevja v svojih Oplotniških planinah. Moški s Keblja, od Sv. Jungerta, s Tinja, Sv. Martina, Meslinja in tudi z doline so imeli tukaj vse leto zaslužek. Podirali so — drvarjev je bilo 800 do 1300 — drevje, delali plohe (hlode), spravljali plohe k žagam, jih pri žagah obrezavali, valili v žage, zlagali in nalagali deske itd.¹

Ker je Oplotnica (potok) vendarle premajhna, posebno pa njena struga prepečevnata, da bi nosila hlode, so naredili daleč nad Lukanjo »klavžo«, t. j. velik jez z vratci, za katerim se je voda pri zaprtih vratcih nabirala. Ko se je nabralo v klavži dosti vode, so odprli vrata, in silovita voda je pobrala v strugo navlečene in nadržene plohe in jih je v divjem teku nesla do grabelj v Lukanji, kjer so jih drvarji polovili s cepini in na žage spravili.

¹ O nezgodi na novi cesti v Lukanjo je zložil neznan domač poet 12 kitic dolgo pesem; za zgled naj služijo sledeče:

Eno pesem čem zapet'
in Lukanjo počastit',
ker tam se zmiraj kaj zgodi;
pa nič kaj prida slišat ni.

Tam je nova cesta,
do Oplotniškega mesta;
tam se nova cesta st'čila je,
da se človeku čudit' je.

Tam pri Gozdnikovi žagi,
v tistem grdem grabni,
so Mejovšekovi konji vsi
z vozom vred not v graben šli.

Mejovšca se solzila,
ker konje je zgubila,
pa furmani so vsmiljen' b'li
Mejovšci konje plačali.

Preljubi moji znanci,
posebno vi Poljanci,
le to si k srcu jemljite:
nikar na voz' ne dremljite! —

Ta pesem je bila nareta
pet in šestdesetega leta
na svetega Martina god;
jo j' zložil v grabni en falot.

Ta cesta z Oplotnice v Lukanjo je blizu 8 km dolga in vodi po kmečkih zemljiščih. Družba Hauser-Praschniker & Co. je zemljo za cesto od nekaterih kmetov kupila, drugim pa kot odškodnino za prepuščeno zemljo dovolila, da smejo po novi cesti z lastno vprego brezplačno voziti. Takih kmetov je 24. Tisti posestniki pa, ki so zemljo za cesto prodali, plačujejo za vožnjo po cesti mitnino, in sicer 20 v za voz. Cesta je sedaj lastnina kneza Windischgrätza in se vzdržuje na njegove stroške.

Da se porabijo tudi odpadki planinskega lesa, je dal knez Windischgrätz l. 1871. postaviti v Oplotnici steklarno, za spravljanje odpadkov s planine k steklarni pa zgraditi ob Oplotnici dolgo vodno drčo. Ko so odpadki pošli, opustila se je l. 1894. steklarina in tudi vodna drča. V steklarniškem poslopju so Hofrichter & Co. napravili tovarno za izdelovanje pohištva iz upognjenega lesa. —

Meslinja¹ se izliva v Mežo, ki priteče s Koroških Karavank ob Štajerski meji. Svoje izvirke ima Meslinja pod Črnim Vrhom (Črniščica) in Ribniškim Sedlom (Kriščica, Meslinja, Komisijščica). Od Borštnerja, kjer se združi s Komisijščico do Meslinja, kjer stopi v dolino, teče proti jugozahodu, od Meslinja do izliva v Mežo pri Spodnjem Dravogradu pa proti severozahodu.

Na desnem bregu sprejemlje veliko število večjih in manjših potokov, ki izvirajo na Pohorju. Najbolj znani so: Šentiljščica pri Šent Ilju, Krivi Potok s Sopolžnikovim Potokom pri Dovžah in Barbarščica s Kremžerjevim Potokom pri Slov. Gradcu.

Na levem bregu se stekajo v njo: Suhodolščica z Raduščico in Homščnico pri Slov. Gradcu in Sečnica s potokom Sv. Neže pri Bukovi Vasi.

Meslinja teče zelo naglo in žene večje število žag in mlinov

b) Rudninske vode ali slatine.

Rudninsko vodo ali slatino poznamo v Pohorskem okrožju samo eno. Ta slatina se nahaja v široki Meslinjski Dolini pri posestniku Danielu, četrť ure proti jugovzhodu od Slovenjega Gradca. Našli so jo, ko so kopali studenec, 5 metrov pod zemljo. Voda je čista, kisló-rezkega okusa in je najbrž prosta vsakih rudninskih primesi; okus ne izdaja ne železa, ne kamene soli. — V geologiškem oziru je nahajališče te rudninske vode zato zanimivo, ker je smatrati spodnjo Meslinjsko Dolino za podaljšek spodnje Labodske (Lavantinske) Doline na Koroškem. Slatina pri Slov. Gradcu stopi s tem dejstvom v črto nahajališča bazaltov, iz katerih prihajajo slatine Labodske Doline.

Ni dvomiti, da bi se dala ta dosti polna slatina, dasi je sedaj 5 metrov globoko pod zemljo, po izvrtanih arteških luknjah in zaje-malnih ceveh z gonilno močjo ogljikove kisline dobiti na zemeljsko

¹ Po knjigah se najde »Mislinja«, a ljudstvo izgovarja razločno »Meslinja«; popolnoma pravilno bi menda bilo »Mežlinja«; kajti »Mežlinja« je manjšalka besede »Meža« in je nastala skoraj gotovo po tistem načelu, kakor iz »Drave« Dravinja, iz »Save« Savinja.

površje. Škoda, da slatine nikdo ne zajemlje. Ako je tako dobra, kakor so slatine Labodske Doline, bi se kmalu priljubila in bi postala vir lepih dohodkov.

Toplih vod ali toplic ni na Pohorju nobenih, le na severno-zahodnji strani od Zreške cerkve niže hiše posestnika Kranjca izvira mlačna voda — rudnica, ki jo dr. Rolle že l. 1856. omenja.

c) Stoječe vode.

Izmed stoječih vod nas v prvi vrsti zanimajo takozvana »jezerca« in »okenca« pod Ribniškim Sedlom in na Planinki na vrhu Pohorja. Na teh mestih (tudi pod Klopnim Vrhom) je hrbet udrt tako, da so robu višje ko sredina. Ker torej voda tukaj ne more odtekat (odtekanje zavirajo tudi gosti, tod rastoči šotni mahovi), v zemljo jo pa trda skriljeva in granitna tla ne spuščajo, se zbira na teh mestih deževnica in snežnica v taki obilici, da je te kraje popolnoma zmočvirila. Močvirje pod Ribniškim Sedlom meri več oralov, na Planinki mnogo hektarov; tudi Klopnovrško je precej obširno; Planinkino ali Šentlovrensko je tako dolgo, da komaj vidiš od enega konca do drugega.

Po kotlinah in kotlinicah močvirij so večje in manjše mlake, ki nikdar ne izginejo. Večjim pravijo »jezerca«, tudi »jezera«, manjšim »okenca«. Sploh pa mislijo, da je povsod pod celim močvirjem jezero, da so torej jezerca in okenca pod zemljo med seboj zvezana. V tem podzemeljskem jezeru žive baje slepe postrvi.

Niti jezerca niti okenca niso globoka; na najglobljih mestih ne merijo nad 2 m. Ker je pa dno šotnato in vsled tega črno, se vidijo globoka in ljudstvo jim prisvaja neizmerno globočino. Pripovedujejo, da sta v »Črnem Jezeru« na Planinki utonila vola v telegah (jarmu). Od volov ni bilo več sluha ne duha, telege pa so prišle čez nekaj časa v Bučarjevem Studencu ob gornji Dravirji na dan. — Po nekaterih jezercih, n. pr. v velikem Ribniškem, se najdejo z mahom in pritlikovnim borovjem obrasli otočki, na vodi pa plavajo blazine šotnih mahov in okrakov, ki jih goni veter sem ter tja. Na otočkih se baje včasih solnči povodni mož, na mahovih in okrakovih blazinah pa se po vodi vozi kakor v čolnu.

Leta 1906. v dneh 7., 8., 9. in 10. avgusta sem s tovarišem prof. dr. Poljancem prepotoval Pohorje in prehodil tudi močvirje pod Ribniškim Sedlom in na Planinki; od močvirja pod Klopnim Vrhom sva videla samo rob ob cesti. Našla sva ta-le jezerca in okenca: Na zapadni strani Malega Črnega Vrha okence brez večjega močvirja. Na Ribniškem močvirju večje jezero, ki ima priblizoma podobo tri-

kotnika, je kakih 80 m dolgo in blizo 40 m široko in meri okoli 32 arov. (Glej pod. št. 1.). Na južni strani jezera sta 2 okenci, v jezeru pa 2 zelena otočka. V močvirju na Planinki sva našla, blizo skupaj 7 jezerc; največje, ki ima podobo podkve, nam kaže pod. št. 2.¹

Močvirja na Pohorju so poseben svet; enako zanimiva za prirodoopisca, hribolazca in sploh vsakega človeka, ki ima rad naravo. Ako stojiš ob robu, imaš pred seboj gorsko planjavo, gosto poraslo

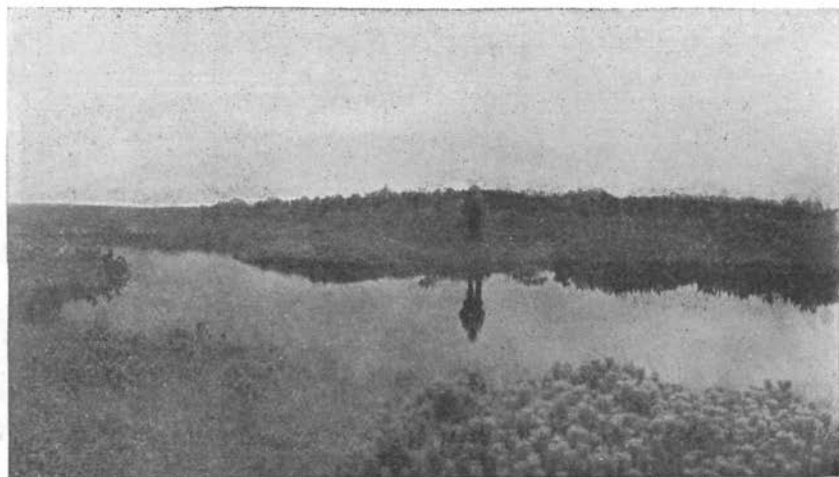
Pod. 1. Ribniško Jezero na Malem Črnem Vrh.

s pritlikovnim borovjem (*Pinus montana*), ki se ti vidi, kakor da je pristriženo na svojih vrhah. V celoti ti daje borovje zeleno ravan, tukaj svetlejo, tam temneje, kakor ti pride svetloba v borovju, tu bolj, tam manj do veljave. Ako pa stopiš v borovje in močvirje samo, hodiš kakor po mehki blazini, ki se pod vsako stopinjo udira. Mestoma zažmuka pod stopinjo voda, včasih tudi švigne in švrkne poševno na stran izpod obuvala, včasih pa imaš na mah vso nogo v mokroti. Borovje leži na tleh, le vrhi so obrnjeni kvišku in če ti

¹ »Slov. Štajer«, še vedno zanimiva knjiga, poroča, da je v močvirju na Planinki 11 jezerc; najbrž nisva našla vseh, eno so pred nekaterimi leti prekopali in izpustili.

je treba prodirati skoz borovsko goščavo, kjer ni iztrebljenega pota, si jako na slabem. Vejevje in vršnje ti štrli nasproti, porivati in pripogibati ga moraš na desno in na levo, da prideš z mesta; stopati pa moreš samo na ležeča borovska debbla, ki se nevoljno zibljejo sem in tja, gor in dol, ako jih je zadela tvoja stopinja, da morajo držati kratek čas težo tvojega telesa.

Med borovjem rastejo bujno in silno gosto šotovni mahovi iz vrste *Sphagnum*. Le tam jih ni, kjer je med borovjem kako višje ležeče, zato bolj suho mestoce. Mali in nizki šotniki imajo posebno lastnost, da shranjujejo v votlinicah lističev vodo in jo držijo na

Pod. 2. **Veliko Jezero na Planinki.**

svojem površju. Od tod izpuhteva voda prav polagoma v zrak in daje zraku potrebno mokroto; šotniki zabranjajo hkrati povodnji. Spodnji del stebelc šotnih mahov usihajo in umirajo, dočim ostane zgornji del stebelca živ in raste vedno na kvišku. Na ta način so šotni mahovi pravi šototvorniki in so naredili po Pohorskih močvirjih na nekaterih mestih že 2 m debelo šoto.

Šoto so tudi že skušali rezati. Izkazala se je kot dobra in srednje dobra. Pa v krajih, kjer je toliko lesa kakor na Pohorju, nima šota nobenega pomena za kurjavo. Kdo bo kuril na Pohorju s šoto, ko je dosti drv! V nižavo spravljati jo, je pa predrago.

Izmed drugih, opombe vrednih rastlin rase po močvirju okoli Črnega Jezera in pod Klopnim Vrhom že zgoraj omenjeni rjasti sleč (*Rhododendron ferrugineum*), po vseh prej imenovanih močvirjih

pa vedno zeleni divji rožmarin z nežnim rudečim cvetjem in okroglostna rosika⁴ (*Drosera rotundifolia*), ki lovi in žre žuželke.

Živali je po opisanih Pohorskih močvirjih malo. Na Ribniškem in Klopnovrškem močvirju nisva videla s tovarišem dne 8. avgusta 1906. nič živega, na Šentlovrenskem pa sva opazovala okoli 1 ure popoldne skobca, ki je šinil kakor blisk navzdol proti večjemu jezeru, potem pa se zopet vzdignil in kmalu izginil z obzorja. K. Hiltl pripoveduje v svoji knjigi »Das Bachergebirge«, da so v pritlikovnem borovju po močvirjih radi mali divji petelini, ruševci ali škarjevci, a midva nisva videla nobenega. Tovariš dr. Poljanec je našel na severni strani podkovnega jezera na Planinki — prednjo nogo mlade srne. Kdo si jo je privoščil na tem mestu, se ni dalo določiti. V podkovnem jezeru sem jaz opazil večje in manjše krkone (*Triton cristatus*), okoli jezera so se podili veliki kačji pastirji. »Slov. Štajer« trdi, da v jezerih vsaka riba pogine. Postrv, ki je vezana na bistro vodo, gotovo; bi li poginil tudi krap, belica ali kaka druga potočna riba, je drugo vprašanje.

Po jezerih prebiva po ljudski pravljici, kakor smo že omenili, zelenec, povodni mož, ki mu pravijo tudi jezernik. Če vržeš kamen v jezerce in mu vodo skališ, ti naredi burjo. Ako po jezerih poka, je drugi dan gotovo dež.

Ribniško Jezero je bilo baje poprej na vrhu gore sv. Urše. Ko so pa postavili na gori cerkev, je zvon pregnal jezernika. Zavlekel je svoje jezero na Veliko Kôpo. Ker je pa tudi tukaj še včasih slišal »boliti« zvon, zagrabil je v drugič jezero ter ga potegnil tja za Veliki in Mali Črni Vrh na tisto mesto, kjer še dandanes stoji. (Dalje prih.)

⁴ Ta zelo zanimiva rastlinica je komaj 1 dm visoka in ima drobno belo cvetje, združeno v klasek. Listna ploskva je okrogla ter na zgornji strani gosto porasla z žlezastimi dlakami, kojih kroglaste, lepljive glavice — žleze se na solncu svetijo enako biserom.

Vsakovrstne drobne žuželke (mušice, hroščki, mravlji i. dr.) prihajajo gledat svetle glavice in jih preiskovat. Pa o joj, lepljive glavice primejo majhnega radovedneža in ga drže, da ne more več z mesta. Jedva pa so ga prijele, začne se listna ploskva na robih kriviti in vihati navzgor in proti sredi. Vedno več glavic-žlez se pritisne na ujeto žuželko in glavice same polivajo ujetnika z neko svetlo in kislo, vlažno tekočino, ki je slična prebavilnemu želodčnemu soku. Tekočina prebavi vse mehke dele žuželkinega telesa in listna ploskva posrka in popije prebavljene tvarine, ki so kaj tečna hrana rastlini. Po dovršenem »obedu«, trajajočem več dni, se zavita listna ploskva zopet zravna, žleze nekaj časa ne točijo prebavljine in prihodnja malo močnejša sapica popihne neprebavljene ostanke umorjene in použite žuželke z lista. Koj potem se uredi in pripravi list vnovič za lov.

Iz Zillertalskih Alp.

Spisal Janko Mlakar.

(Dalje.)

3. Krasen užitek.

Zillertalska skupina se deli v dva mogočna gorska hrbta, v Tuškega (Tuxer-Kamm) in Zillertalskega. Vrhovišče zadnjega je Hochfeiler, prvega pa le malo nižji Olperer. Tudi tega sva sklenila s tovarišem obiskati. Najbližje bi imela s Hochfeilerja naravnost doli v Schlegeisgrund, in skozi Schlegeistal do Olpererske koč. Toda slabo vreme nama je vzelo to lepo bližnjico, zato sva morala Olpererju po ovinkih do živega. Kazalo nama ni drugega, kakor izbrati si znani Pfiški preval (Pfitscherjoch 2248 m) za prehod v Zamsersko dolino, ki je globoko vrezana med Tuškim in Zillertalskim hrbtom.

Okrepčana in odpočita se odpraviva od Dunajske koč naravnost proti dolini. Pri Sv. Jakobu v Pfitschu je takrat zvonilo ravno poldne. Zvonjenja sicer nisem slišal; da je pa res zvonilo, dokazal mi je Lojze na podlagi svoje ure. Jaz se mu nisem upal ugovarjati, ker je moja gorska ura tako nezanesljiva, da je včasih za cel dan prekasna.

Najprej prideva do krasnega loma Weisskarlskega ledenika, in to ravno o pravem času, da sva videla krasen leden plaz. Velikanski stolp se je nagnil in treščil čez visoko ledeno steno, da je kar zagrmelo. Razbil se je tako temeljito, da so posamezni kosi ledu priropotali prav do steze.

Sploh je ta kraj jeseni in spomladi jako opasen zaradi plazov vsake vrste, kamenitih, snežnih in ledenih. Zato so zelena brda, čez katera se vije steza, kar posuta z manjšim in večjim kamenjem; večje skale pa se odpočijejo šele globoko doli na Gliederskem ledeniku.

V grušču se skrivajo tuintam še dokaj lepi kristali. Tudi midva sva jih nekaj našla. Jaz sem par manjših spravil kar v žep, Lojze je pa pobral tako velikega, da ga je moral vtakniti v nahrbtnik. Seveda se mu je s tem pomnožila teža. Vzame ga zopet ven in premišljuje, kaj bi storil. Rad bi ga bil vzel s seboj, a nositi ga se mu tudi ni ljubilo.

»Veš, kaj?« svetujem mu jaz; »razbij ga na manjše kose in jih vzemi en par za spomin; takoj boš nekaj lažje nosil.«

»Ta je pa pametna,« odvrne Lojze, razbije kristal na štiri dele in vtakne — vse štiri kose nazaj v nahrbtnik.

»Sedaj pa koj lažje nosim,« je rekel zadovoljno in potegnil iz pipice par dimov ...

Pot je bila jako prijetna; veter je ostal pod Hochfeilerjem, po ledeniku so se preganjali solnčni žarki, po planinah je pozvanjala živina, in od časa do časa se je dvignil kak krepak jodler s strmih košenic, na katerih so ravno sušili seno. Steza se vije visoko nad podankom Unterberške sodolice in ti nudi krasen razgled na skrajne vrhove Tuškega hirta. Posebno lepo sta se videla Schrammaški in Stampflski ledenik s svojimi lomi. Pri bajtah Unterberške planine se nama odpre tudi Pfiška dolina tja do sv. Jakoba. Kmalu nato se pa spustiva strmo navzdol, in objame naju senca košatega gozda. Šele pri mostu čez Oberbergbach prideva zopet na plan (1541 m)

Onstran potoka stopiva na lep kolovoz, ki vodi iz Zadnjega Pfitscha po Oberberški sodolici navzgor na obširne planine in košence. Pot na Pfiški preval se odcepi že pri Steinu, ki je zadnje selo v Pfiški dolini. Ker sva pa oba velika prijatelja bližnjic, zapustiva lepo složno pot in jo udariva naravnost po strmih rovtih navzgor. Tako sva mislila najhitreje dobiti tistih 700 m višine pod se, ki so naju še ločili od prevala. Sicer se nama ni nikamor mudilo, ker je bila ura šele tri proč, toda praznega pota ne dela nihče rad. Tudi midva ga nisva marala. — Toda obračala sva midva, obrnil pa je nekdo drugi.

Po rovtih sva lezla kar vsak zase, kakor sva vedela in znala. Sčasoma nama je postalo toplo, prav toplo, preveč toplo. Ko se snideva v senci nekih svislj, si obriše Lojze pot z obraza in pravi nevoljno: »Zjutraj bi bil kmalu zmrznil na Hochfeilerju, in malo je manjkalo, da me ni odnesel vihar; sedaj bi se pa kmalo stopil od vročine in niti najmanjši veter noče potegniti. Sploh je pa le tista tvoja naglica kriva, da se tu gori potiva. Kaj bi ne bilo bolje, da bi bila šla čez Stein po pravi poti, mesto da plezava po tej poraščeni strmini?«

»Nikar se ne jezi«, tolažim ga jaz; »boš vsaj videl, kako krasen užitek boš imel, ko prilezeš na vrh. Kako se ti bo pač prilegla potem vrela voda s sladkorjem in vinom!«

Sedaj je bil Lojze takoj boljše volje. — Malo se še ozreva po dolini, ki se je nama odprla noter do vasi Kematen, nato jo pa ussekava naprej. Kanila je pa še marsikatera potna kapljica na zelena tla, preden sva prilezla na prostorno planoto (2107 m), ki se razprostira malo pod prevalom.

»Midva sva pa res imenitna fanta,« pravim Lojzu, ko je pri-
pihal na vrh; »akoravno imava skoraj devet ur naporne hoje za
seboj, vendar nisva za teh 600 *m* porabila niti tri četrt ure. Prav
nič nisem utrujen, in nahrbtnik veliko lažje nosim kakor včeraj.«

»Seveda ga lažje nosiš,« mi odvrne Lojze z modrim obrazom;
»saj se ti je precej njegove vsebine preselilo v drugo shrambo, kjer
njeno težo manj čutiš, in tudi vrvi si se, kakor vidim, srečno iznebil.
Kam si jo pač vsejal?«

Te besede so me tako pogrele, da se mi je na mah skoraj
ves pot posušil. Urno vržem nahrbtnik z ramen, in res, vrvi ni bilo
nikjer. Takoj sem spoznal, da sem jo moral pozabiti doli pri mostu,
ko sem suknjič slekel in obesil pod nahrbtnik.

»Zakaj mi pa tega preje ne poveš, da moram sedaj tako daleč
nazaj?« pravim mu »skoraj« jezno.

»Veš, Janko, to je pa tako. Kadar lezem navkreber, najraje
molčim, kar mojim pljučim jako dobro stori. Sploh sem pa zares
še le sedaj zapazil, da nimaš vrvi. Toda saj veš: kdor nima v glavi
ali vsaj v nahrbtniku, mora imeti v petah!«

Tako mi je odgovoril Lojze in se je položil na mehko travo.
Meni pa ni kazalo drugega, kakor da sem jo pobral nazaj. Doli je
šlo kaj urno. Naenkrat sem bil v dnu; tu sem poiskal nezvesto vrv.
Gori je pa šlo težko. Ko prilezem naposled na vrh in se vležem
na tla, vzame Lojze pipico iz ust in mi pravi s porednim smehljajem
na ustih: »Kaj ne, Janko, to je užitek!«

To pot je imel Lojze prav, bil je res krasen užitek. Bilo je
zelo prijetno počivati na mehkih tleh ter gledati na strme ledenike
Hochstellerja (3094 *m*) in Hochfenerske špice (3487 *m*). Hochfeiler
seveda je imel še vedno kučmo čez ušesa.

Ker sva nameravala še do Dominikove koče, sva morala po
kratkem oddihu naprej. Kar se pa »kratkega oddiha« tiče, velja
seveda le zame. Zakaj, Lojze se je skoraj celo uro »oddihaval.«
Sploh pa do prevala itak nisva imela več daleč. Hodila sva še dober
četrt ure po zložni turistovski poti in bila sva na vrhu.

Tu stoji v krasni legi, sredi mičnih jezerc, stara Rainerjeva
gostilna, ki je v novejšem času zelo povečana. Ko sediš v prostorni
obednici, se ti zdi, kakor da si v veliki gostilni ob glavni cesti, ne
pa v višini našega Stola. Dokler ni sopihal »lukamatija« črez Brenner,
je bil Pfitscherjoch najboljši in najkrajši prehod med Eisaško in
Zillersko dolino. Tudi po zimi so ljudje hodili črez; zato je bilo
zavetišče jako potrebno. Odkar je pa hribolaztvo v modi, priletava

Rainerju denar kar skozi okna; kajti smukavci si kar vrata podajajo. Pa tudi domačini, zlasti oni iz Zadnjega Pfitscha, hodijo še vedno kaj radi todi črez v Zillertal, ker dela železnica prevelik ovinek.

Med tem ko sva se krepčala, začelo se je zunaj pripravljati za dež, kar naju pa v najinem koristnem delu ni prav nič motilo. Ko je pa parkrat zagrmelo in je ura odbila šest, sva jo hitro pobrala ven in jo udrila po lepi jahalni poti v Zamsertal. Navadno štejejo dve uri do Dominikove koč; toda Lojze je trdil, da je ta čas odmerjen samo za smukavce, in da hribolazcu zadostuje pol-druga ura. Imel je prav, kajti o polosmih sva bila že zopet pod streho, in sicer tako mokra, da je kar curljalo od plaščev.

Izprva je bilo le malo kapljalo, tako da sva tuintam zelo malo postala. Kajti razgled z vrh prevala in njegovih pobočij je res lep. Proti severozahodu je bilo gorovje še toliko odkrito, da sva prav lepo videla Schrammacher in Olperer. Ko pa prideva na Loviško planino (Lovitzalpe) se ulije ploha, ki nama je ostala zvesta tja do Dominikove koč (1684 m). Mogla nama pa ni do živega, ker sva imela nepremočljive plašče.

Hitro se umijeva, preoblečeva in odideva v obednico. Bila je napolnjena do zadnjega kotička. Pri neki mizi so se toliko skupaj stisnili, da sva dobila tudi midva malo prostora. Lojze je s svojo prijaznostjo očaral vso družbo. Spoznal je na prvi pogled, da ima same smukavke in smukavce pred seboj. Nato je pa pripovedoval take, da so se jim kar lasje ježili.

»Glejte, glejte«, čudila se je neka dama, »jaz sem dobila danes solnčni žig, ko sem legla malo na solnce, gospoda sta pa na Hochfeilerju skoraj zmrznila.« — In res je imela do komolcev ožgane roke. Seveda sva se midva tudi čudila, ker veva, kaj se spodobi.

Ko pa je začel Lojze pripovedovati o pozabljeni vrvi in o krasnem »užitku« tam gori na tistih preklicanih rovtih, se me je polotil tak zaspanec, da sem se moral posloviti. Kdaj se je Lojze prigugal za menoj, nisem slišal, ker sem takoj zaspal. Izvedel sem pa drugi dan, da je goste zabaval še do desetih, od desetih naprej pa vodnike in služinčad. Zato pa sva bila imenitno postrežena, in tudi ključ od Olpererske koč nama je bil takoj na razpolago.

Naš Lojze pač zna . . .

(Dalje prihodnjič.)

Od Rinke po grebenu na Skuto.

(Z 2 slikama.)

Pavel Kunaver.

Bil je lep večer v gozdu pod Gamzovim Skretom. Pripravljali smo si v goščavi prenočišče. Mahovita skala na eni, košate bukve in smreke na drugi strani so naša s smrečjem postlana ležišča varovale pred močnim severom. Ko so bila ležišča postlana, smo si nanosili kup suhljadi in kmalu je zaplapolal lep ogenj. Daleč po gozdu je segal njegov svit in dolge sence so legale preko ležečih prhljivih debel. Tako smo preležali ure ob ognju, gledajoč v lizajoče plamene, in smo delali načrte, dokler nas ni spanec pregnal na vejevje pod plašče. Ugasnil je svit, tema je nastala in končno so le še zvezde migljale med drevesnimi vrhovi, zibajočimi se v vetru.

Zjutraj ob poluštirih smo si zopet ogrevali ude ob ognju in čakali zarje, ki nam je šele čez eno uro razsvetlila naše samotne steze. Ker so nam bile minuto drage, smo hiteli preko skal Gamzovega Skreta in sten nad njim; čez tri ure smo stali na Malih Podih ravno pod Rinko. Naš namen je bil preplezati greben od Rinke do vrh Skute. Od našega stališča se je kazal greben silovito platast in bogat na stolpičih. Posebno nas je zanimal rdeč previs blizu vrha Skute. Obetal je mnogo! Tudi neki gladki daleč viseči nos ni bil karsibodi.

Po malem okrepčilu smo pustili vse nepotrebno v neki vrtači. Le dve vrvi (bili smo štirje) in plezalke ter malo grižljajev provijanta smo si naprtili; tako smo splezali po lahkem, toda zelo krušljivem terenu na greben prav malo pod vrh Rinke. Tu smo se obuli v plezalke in se navezali po dva na eno vrv. Začetkoma sva s tovarišem, ki sva bila zase oddelek, imela le polovico vrvi razvite. Toda pozneje sva bila vsled izredne opasnosti prisiljena razviti vso, kar je bilo tudi za zavarovanje neobhodno potrebno. Oster je bil skoraj ves greben, a štiri točke so bile posebno pikantne. Silni prepadi na severno stran na oni mali ledenik med Skuto in Rinko, in še hujši prepadi — gladkih sten — na jug proti Podom so nam dali mnogo zraka pod noge. Začetkoma prepada greben strmo in ostro proti Skuti. Včasih smo, ostrega slemena se držeč, tipali s plezalkami po pločah nizzdol in le eden od vsake skupine se je smel premikati dalje. Prišli smo do 6 m globoke zareze s previsom. (Gl. pod. 1.!) Tega bi na južni ali na severni strani morda obšli, toda z izgubo časa.

Zato je naprej plezajoči tovariš urno vrgel vrv za izvrstni zavarovalni balvan in polagoma in oprezno smo splezali v škrbino, oprezno, ker

nam je veter včasih jemal sapo in grozil prekiniti opasno naše balansiranje, skušajoč nas odpihniti doli v Vodine.

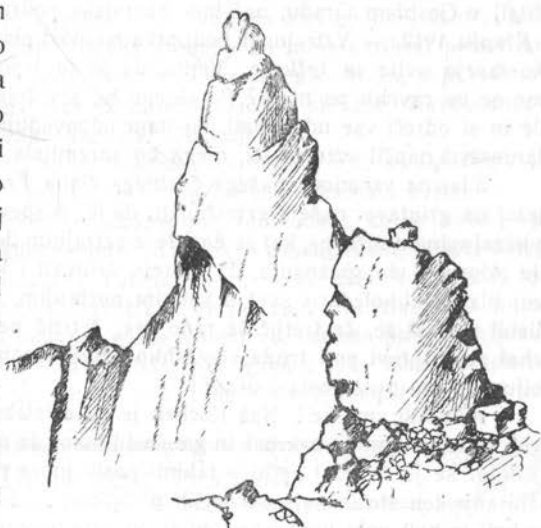
Bolj ko vse drugo nas je zanimal nadaljni greben in posebno oni rdeči previs, (Gl. podobo 2.!) ki je sedaj, perspektivno prikrajšan v ogromen silno strm stolp, kazal vse mogoče grozovitosti. Z največjo napetostjo smo se približevali temu rdečemu strahu. Preje pa sta nam dali nekoliko dihati še dve mesti. Od onega mesta, kjer smo splezali po vrvi

Pod. 1. Prvi previs.

v škrbino, se je greben ponekod zožil v resnično noževno ostrino, tako da se tam z vrvjo ni bilo možno zavarovati. K sreči taka mesta niso ravno dolga in tudi so precej redka. Kakor odlomljena noževa špica se je dvignil pred nami gladek, do 4 m visok rob. Prva dva sta ga obšla na južni strani. S tovarišem sva se dvignila na njegov rob in sva prejezdila na nasprotno stran, kjer nas je po kratkem presledku zopet presenetil kakih 7 m visok,

gladek, oster vrh, skrajno eksponiran. Počasi smo telovadili druga za drugim čez to pikantno točko. Ravno na vrhu je zelo neprijetna

Pod. 2. Rdeči stolp.

zapreka: velika skala, viseča na sever, ki prisili jezdečega in ležečega turista, da se po prstih tipajoč dvigne na silno ostrino robovo in se končno prikobali na varnejše mesto. Naposled smo stali pod stolpom samim.

Rdeča mesta in sveže navaljene skale ter bel prah na ploščah je bil vzrok marsikateremu nezaupljivemu pogledu. Prvi kamin (do 12 m) je bil kmalu vzet. Hudega v njem ni bilo nič drugega kakor rušeče se kamenje. Nato je prišel rdeči previs. Nad nami je viselo rdeče skalovje — nedostopno — od juga. Edino severovzhodna plošča nam je omogočila prehod, strmo in eksponirano od prijema do prijema gori za rdeči balvan. Mesto je bilo kakih 15 m dolgo in je bila zadnja težka točka, s katero se je končalo opasno plezanje; po silno raztreskanem slemenu smo v 15' dosegli vrh Skute, ki se je ravno potapljal v meglo.

Vendar naš cilj je bil dosežen. Rabili smo od prve točke (previs) do konca 2¹/₂ h; prijetno utrujeni smo plegli na osamelem vrhu.

Slovstvo.

Planinski koledar. — Leto 1913. Izdal in uredil Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjem Gradu, načelnik Savinjske podružnice S. P. D. — IV. letnik. V Kranju 1912. — Vztrajnost bodi prva lastnost planinčeva, vztrajnost, ki rase, ako rasejo ovire in težkoče. Vemo, da je to lepo pravilo tudi resnično; ali smo se pa ravnali po njem? Po sklepu že, a v dejstvu? Ko je treba napenjati sile in si odreči vse udobnosti, ko nam odpovedujejo moči? ... Kdor se je v planinstvu naučil vztrajnosti, njega bo spremljala tudi v življenjskih turah!

Zdaj pa vzemimo našega častnega člana Fr. Kocbeka! Že trikrat je bil zlezel na grintavec naše brezbriznosti, da je, dospevši na vrh, užival lep razgled in kazal »sinom nižave«, kaj se doseže z vztrajnim delom in kako je treba uporne sile pripraviti do spoznanja, da morejo delovati i koristno. Tri leta je pošiljal svoj Planinski koledar v svet, z velikim notranjim, z malim zunanjim uspehom. Mislili smo si že, če tretjič še rado gre, četrtič ne bo šlo več! In kdo se bo pehal po grintavi poti truda, če lahko uživa vseobčo udobnost brezposlice na polju, kjer so brez posla i drugi!

A motili smo se! Naš Kocbek je zopet zlezel na svoj grintavec: četrti svoj koledar nam je oskrbel in ga uredil tako, da moramo imeti veselje ž njim. Le kdor se je že kdaj pečal s takimi posli, more presoditi, koliko truda stane nabiranje teh stotin najrazličnejših podatkov, ki jih vsebuje ta koledar. Bliža se bolj in bolj neki konkretni obliki, ki ji bo mogel odslej postati tradicionalno zvest. Koledarski del se ozira na meteorologijo; (ločiti pa bi bilo treba »luno« od »meseca«). Prav je, da so izostali vozni redi železnic; obremenjali so knjigo in vsem vendar niso mogli ustreči. Praktično pa je, da je zdaj odmerjen v knjigi poseben prostor za izvleček iz voznega reda, kolikor ga posameznik rabi. — Zvesti nam zdravnik — turist, Dr. Demšar v Ljubljani, je tudi to

leto spisal aktualen članek: »O turistovski obleki«, ki ga priporočamo tudi neturistom. Za vsakogar zanimiva so dr. Demšarjeva navodila za zdravljenje bolezni v gorah. Nadalje je v koledarju več podatkov za turista v raznih položajih; v vsaki vrsti spoznamo izkušenega urednika tega koledarja.

Drugo polovico koledarja tvorijo različni pregledi uprave in delovanja S. P. D. s sorodnimi panogami: stroj našega društva, seznam planinskih koč z njih opisom, vodnik po slovenskih planinskih krajih, seznam slovenskih hotelov in gostilnic (prvi te vrste!) itd. — Dodejana sta koledarju tudi 2 obrisa: Triglavske skupine in Savinjskih Alp, ter natančen opis Trsta.

Zato končamo s priporočilom: ne vračajte koledarja, ako se Vam pošlje; poravnajte zanj kronico in priporočajte ga znancem!

Dr. J. T.

Obzor.

I. Planinski ples na Dunaju. — Ko se je po slovenskih krogih na Dunaju razglasila vest, da namerava mlada podružnica S. P. D. prirediti planinski ples, izrazili so pogostoma posebno starejši »izkušeni« rojaki bojazen, da bo ta poizkus poraz. A dne 15. prosinca se je v veliki dvorani hotela »Pošta« zbralo mnogobrojno odlično občinstvo.

Točno ob 9. uri je ob zvokih vojaškega orkestra otvoril ples načelnik g. Valjavec z gospodično pl. Lavričovo, hčerko ekscelence g. feldmaršallajtnanta pl. Lavriča; sledila mu je dolga vrsta mladine, v prvi vrsti akademično dijaštvo obeh spolov. Neutrudoma se je vrtelo do ranega jutra. Veliko pozornosti se je obračalo, osobito od strani neplesalcev, izvajanju slovanskih plesov; plesali so se: hrvaško in srbsko kolo, beseda (besedo so morali trikrat ponavljati!). Povsem hvalevredna je bila godba Varaždinskega pešpolka št. 16, ki je neumorno in z vso bravuro igrala večinoma slovanske narodne skladbe. Navdušenost je priklopala do vrhunca ob zvokih našega: »Napej«.

Posebna privlačna sila so bili postranski prostori, kjer so se poleg cvička prodajale pristne kranjske klobase, ki so pa žalibog premalu pošle.

Tako je bilo z uspehom vse zadovoljno, tudi odbor, ker je ostal — prebitek. Posebno se je zahvaliti pridnim in ljubkim prodajalkam, gospej Knyjevi ter gospicam Juranovi, Jakubčevi, Križmanovi in stud. med. Valjavčevi, ki so s posebno prijaznostjo in vnemo izvajale občinstvu denar. Hvaležno moramo tudi omeniti izredno trudoljubivost gospe Kosérjeve, osobito pri predpripravah. Pripomnimo še, da je ekscelencia minister pl. Trnka z jako laskavim pismom svojo odsotnost opravičil in pri tej priliki podružnici podaril svoto 20 kron.

Društveni vestnik.

Umrla člana. — Umrl je dolgoletni član Ajdovsko-Vipavske podružnice č. g. Josip Kosec, župnik v Kamnjah. — Član Koroške podružnice S. P. D. gosp. Janez Dragasnik, župnik na Gozdanjah je 39. letu umrl 4. svečana 1913. Hiteč bolnika obhajati, se je bil prehladil in je bolehal teden dni. Pogreb se je vršil na Gozdanjah dne 6. svečana t. l., slučajno istega dne, katerega zvečer se je vršil v Celovcu letošnji občni zbor Koroške podružnice. — Goz-

danje so najvišja (793 m) in obenem najsevernejša slovenska (!) župnija na črti iz Celovca proti Beljaku, severno od Vrbskega Jezera v Rožeški dekaniji. Pokojnik je bil vrlo požrtvovalen narodnjak in stražnik naše posesti. N. v m. p.!

Darila. — Za Nanoško Kočo: gdč. Pinca Blumauer iz Ljubljane 2 K, pri svatovščini g. Iv. Krhné se nabralo K 6'80, g. Šifrer, potnik 1 K, g. Mazi 1 K, g. A. Bojec, geometer v Vipavi, nabral K 33'80, g. Anton Hrovatin ml. iz Vipave dobiček od marjaša K 2'90, igralci v hotelu Adrija v Vipavi 2'20, g. Tavčarjeva iz Ljubljane poslala kot izgubljeno stavo g. dr. Trillerja 20 K, g. Anton Bojec, geometer v Vipavi 1 K, g. Ant. Skala ml., učitelj v Podragi nabral od »Bumbistov« v Slavini K 1'60, dalje nabiralnik v hotelu »Adrija« v Vipavi 40 K in nabiralnik pri Hrovatinu v Vipavi 17 K. — Tekom leta 1912 je prejela Soška podružnica za Simon Gregorčičevo Kočo na Krnu sledeče zneske: sl. omizje pri Devetaku nabralo 42 K 10 h (po g. nadz. Lasiču), Grom Srečko, nadporočnik 10 K, fotograf A. Jerkič 2 K. Lepa hvala vsem p. n. darovalcem.

Občni zbori S. P. D. — 1. *Idrijske podružnice.* Vršil se je dne 18. decembra 1912 v gostilni člana g. Alojzija Kobala. Načelnik. g. prof. B. Baebler, pozdravi navzoče, otvori občni zbor in poda tajnikovo poročilo, iz katerega je posneti tole :

Sredstva, ki se jih je posluževal odbor, da povzdigne društveno življenje, so bila: prireditve planinske veselice, skupni izleti, markiranje potov ter zanimanje za vse, kar spada v podružnični delokrog. Da so bila sredstva dobro izbrana, dokazuje dejstvo, da se je število članov v kratkem času podvojilo. Pred enim letom je imela podružnica 52 članov, danes jih šteje nad 100!

V teku leta je odbor v 9 sejah obravnaval društvene zadeve; razen tega je bilo več sestankov. Za prireditve planinske veselice, ki se je vršila dne 17. februarja 1912., je deloval poseben odsek. Na dan 30. oktobra 1912 je sklical odbor izreden občni zbor, na katerem so se sprejela nova podružnična pravila, ki jih je deželna vlada z razpisom z dne 28. novembra 1912 št. 3810 potrdila.

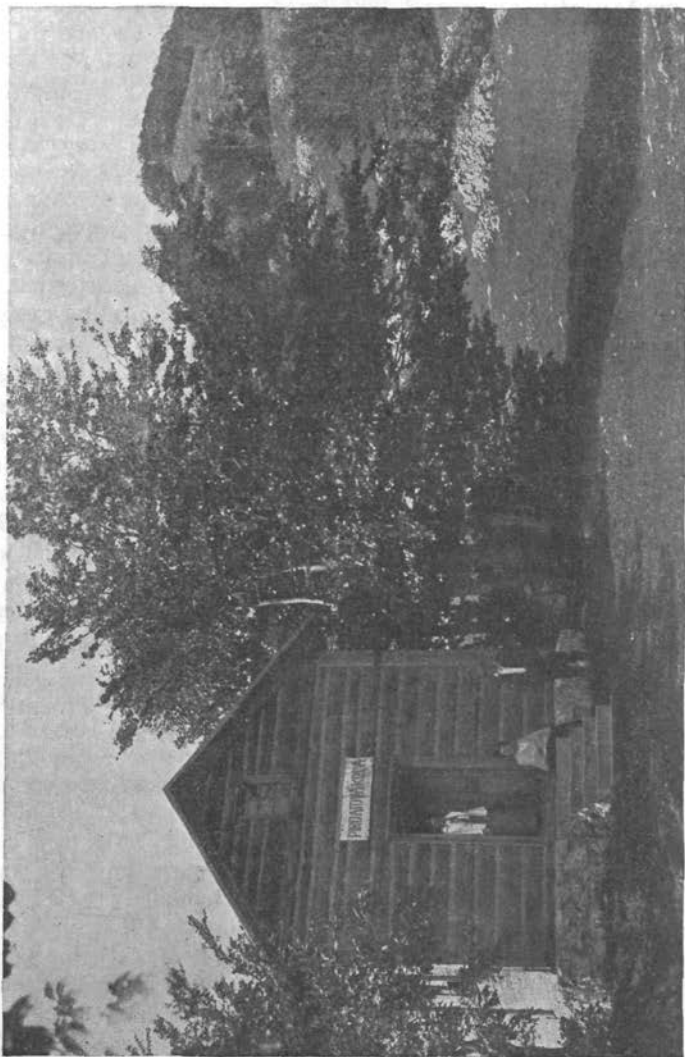
Skupnih izletov je napravila podružnica pet, in sicer o Veliki Noči v Gorico, 4. in 5. maja čez Tisovec in Otelco, oziroma Čaven, v Ajdovščino in odtod čez Vrhpolje, Col in Črni Vrh v Idrijo; o Bínkoštih smo korakali čez Sv. Tri Kralje na Vrhniko, 17. maja smo bili na Jelenku, 15. junija pa na Poreznu. Razen tega so napravili posamezni člani podružnice ture na Snežnik, Golico, Stol, Prisojnik, Razor in Triglav. Eden je bil na Rofanspitze, eden pa na Visokem Burgstallu sredi Zvonarjevih ledenikov. Nekateri člani so prepoštovali Bosno, Hercegovino in Črno Goro, dva sta bila celo na Vezuviju.

Posamezni odborniki so večkrat med letom stopili na Javornik, da pregledajo Pirnatovo Kočo, ki je v izredno dobrem stanu. (Glej sliko, str. 61!) Letos je imela 128 obiskovalcev, izmed katerih je eden celo v esperantskem jeziku proslavljal krasen razgled z Medvedovega Turna.

Podružnica je v tekočem letu na novo zaznamovala sledeče poti: Pot na Jelenk nad Spodnjo Idrijo, pot iz Bele čez Tisovec na Angelsko Goro in pot na Sivko nad Ledinami. Obnovila pa je markacijo na Javornik, markacijo k Sv. Trem Kraljem in markacijo do prenočišča pri Polancu na Dolu. Postavila je 8 novih kašipotnih tablic.

Pri slavnostni otvoritvi Doma na Vršiču, dne 4. avgusta 1912, so zastopali podružnico načelnik in še trije člani, na zboru delegatov dne 24. novembra 1912 v Ljubljani pa načelnik in blagajnik.

Veliko dela in veliko požrtvovalnosti nas še čaka, če hočemo, da se povzdigne naša podružnica do one višine, ki odgovarja lepi Idrijski okolici. Vse polno načrtov imamo, zato pa je treba tesno se okleniti društva, ki je in hoče ostati nepristransko. Dobrodošel nam je vsakdo, brez razlike stanu in mišljenja.

Pirnatovala Koča na Javorniku.

Fot. B. Baebler.

Tajnikovo poročilo se je odobrilo.

Nato poda blagajnik, g. oficial Vidic, svoje poročilo:

Računski zaključek za l. 1912. Dohodki: Gotovina v blagajni K 0-02; Članarina K 543-50; društveni znaki K 24-35; društvene znamke K 24-72; dohodki veselje in izletov K 894-10; dijaške izkaznice 12 K.

Izdatki: Upravni stroški K 45'11; Planinski Vestnik K 246'50; zemljevidi, turistični predmeti itd. K 13'05; pisarniški inventar K 7'10; društveni znaki K 60'55; markacija potov K 57'08; zavarovalnina K 4'55; najemnina 1 K; veselice in izleti K 799'52; reklama K 2'80; naložena glavnica 200 K; gotovina v blagajni koncem leta 1912 K 38'32.

Premoženjski izkaz za l. 1912. Imetje: Gotovina v blagajni koncem leta 1912: K 38'32; hranilne vloge K 410'28; pisarniški inventar 12 K; 18 društvenih znakov: 36 K; društvene znamke K 10'36; knjižnica 23 K; razne zaloge 20 K; vrednost Pirnatove Koče na Javorniku 1200 K; vrednost brvi v Strugu in kažipotnih tablic 300 K; zaostala članarina 18 K. Dolgov podružnica nima, torej znaša njena čista imovina koncem leta 1912 K 2109'96.

Revizorja g. Srečo Kogej in g. Ludovik Goli poročata, da so računi v redu in predlagata blagajniku absolutorij.

Nato se voli odbor. Izvolijo se z vzklikom: načelnikom prof. B. Baebler; podnačelnikom davčni oficial R. Primec; tajnikom prof. J. Krajec; blagajnikom rudniški oficial F. Vidic; odbornikom pa učitelj O. Novak in trgovec L. Goli. Pregledovalcem računov se izvolita okrožni zdravnik dr. B. Žižek in mestni blagajnik S. Kogej.

Pri »slučajnostih« poroča načelnik, da namerava podružnica preskrbeti električno razsvetljavo na drsališču, in prosi, da izrazijo člani svoje mnenje. Po daljši debati se soglasno sprejme predlog g. notarskega cand. Fr. Tavsesa, da občni zbor zadevo z zaupanjem prepušča odboru, ki pa naj gleda, da društvo vsled tega ne bo imelo gmotne škode.

Načelnik se zahvali zborovalcem ter zaključi občni zbor. B. B.

2. *Goriške podružnice.* Občni zbor Goriške podružnice se je vršil v torek zvečer, dne 10. decembra 1912. Načelnik podružnice, g. prof. J. Zupančič, pozdravi navzoče člane, konstatuje sklepčnost in pozove tajnikovega namestnika, g. A. Podgornika, da prečita zapisnik zadnjega občnega zbora in da poroča o društvenem delovanju. — Zapisnik se odobri.

Članov je bilo 83; od teh jih je 5 odstopilo, oziroma se preselilo, nanovo pa je za 1913 tudi že nekaj naznanjenih. Odbor je v minulem letu v 14 rednih in mnogih drugih sejah reševal društvene zadeve, posebno v predpripravah za prvi ples naše podružnice dne 1. februarja 1912, ki je uspel zelo dobro in je dal prvo denarno podlago za naskok in osvojitve Kanina. Odbornikom so marljivo pomagali trije zaupniki: gg. I. Božič, A. Podgornik in A. Šapla, izmed kojih je prvi vodil po odhodu blagajnika dr. I. Pretnarja društveno blagajno, dočim je drugi oskrboval tajniške posle, ko je odšel tudi tajnik dr. I. Pikuš. Na zboru delegatov je zastopal 24. nov. 1912 podružnico zaupnik A. Podgornik. Dopisov in odgovorov je bilo 103. Odbor je naročil pri g. A. Knafelcu karto, ki bo razkazovala gorovje in hribovje v delokrogu podružnice. Radi neugodnih prostorov ni bilo mogoče omisliti si posebno turistovsko sobo v Gorici. Neugodno vreme minolega leta je pokvarilo zimski šport in poleti nameravani ogled Kanina.

Na novo markirana so sledeča pota: Sv. Katarina-Solkan; Renče-Trstelj-Lipa; Podsabotin-Dol-Sv. Primož. Prenovljene markacije: Plave-Zamedveje-Vrtače-Kobališče-Gendra in nazaj pod Čerinom v Plave; Kanal-Čolencna-Marijino Celje; Kromberg-Peči-Trnovo; Sv. Primož-Vrhovlje.

Spominske knjige je podružnica razpoložila: pri Nemcih, pri Lokvah, za Krnom na Polju in pri sv. Gendri.

Skupna izleta na Kobilino Glavo in na Čaven sta se vršila ob obili udeležbi. Podružnica je bila dobro tudi zastopana pri otvoritvi Doma na Vršiču. V zadnji seji je odbor sklenil podariti za božičnico ubožnim otrokom Trentarskim 50.— K. — Poročilo tajnikovo se sprejme na znanje in zadnji odborov sklep se odobri.

Iz blagajnikovega poročila je posneti sledeče podatke: Dohodki: Članarina, dijaške izkaznice in obresti 430 K, čisti dobiček plan. plesa 527.57 K, preostanek iz lanskega leta 174.38 K, skupno 1131.95 K. Stroški so znašali 424.52 K, čiste imovine je torej 707.43 K. —

V imenu pregledovalcev računov poroča g. prof. I. Košnik, da sta našla on in g. A. Jakše vse račune v redu. Obenem poudarja, da je dobil iz nekaterih pisem na podružnico vtis, da je odbor vsestransko bil delaven ter se znal tudi postaviti za čast slovenskih turistov in za lastno čast, vsled česar predlaga odboru absolutorij s pohvalo. — Sprejeto.

Nato se vrše na predlog g. dr. F. Irgoliča volitve po vzkliku. Na predlog g. A. Podgornika se izvoli za tajnika g. dr. Fr. Rostacher in za blagajnika g. Jakob Božič.

Temu sledi predlog za izpremembo podružničnih pravil. Nova pravila je sestavil vsled sklepa zbora delegatov Osrednji Odbor v Ljubljani, in sicer za vse podružnice enako se glaseča. Na predlog gospoda I. Košnika se predlagane izpremembe odobre.

Pri slučajnostih je bil govor o bodočem programu podružnice, o novih markacijah, o Kaninu, o koči na Črni Prsti, stavili so se nasveti o ključih neoskrbovanih koč, o uvedbi češkega jezika na cenikih, o napravi posebnih dostopnih vež pri kočah in o družabnih izletih, n. pr. na Balkan.

S tem je bil večerni red občnega zbora izčrpan. Načelnik se še enkrat zahvali za obisk in zanimanje in zaključi občni zbor.

Novi člani. — Osrednjega društva: gg. Šušteršič Jožef, župan, posestnik, gostilničar itd. v Medvodah; Paleček Rudolf, bančni uradnik, dr. Breskvar Viktor, sekundarij deželne bolnice, Seljak Rudolf, c. in kr. ognjičar top. p., Prelesnik Anton, c. in kr. ognjičar top. p., Cerkl Anica, dr. Pretnar, licejski profesor, Pavlič Rajko, bančni uradnik, dr. Ješe Leopold, sekundarij deželne bolnice, Debevc Makso, c. kr. finančni komisar, Šarabon Fran, trgovski uradnik, vsi v Ljubljani; Pečnik Fanika, c. kr. poštna ekspedientinja na Ježici; Skušek Ivan, c. in kr. mornarski komisar v Pulju; Levstik Anton, nadučitelj v Mostah; Jeraša Ivan, na Bledu; Koruza Jože, stud. iur. v Pragi; Hubmajer Dragotin, uradnik zeml. banke v Višegradu; Fistar Rudolf, asistent Južne Železnice, Matulije; Zabret Valentin, župnik v Št. Vidu pri Ljubljani; Stepic Peter, vinski trgovec v Spod. Šiški.

Ajdovske podružnice: gg. Obad Josip, postajenačelnik, Vidrih Josip, gostilničar, Fajt Mijo, davčni asistent, Peselj Rok, trgovec, Vodeb Rudolf, občinski tajnik, vsi v Ajdovščini; Berbuč Josip, trgovec pri Sv. Križu.

Cerkljanske podružnice: g. Ivančič Ciril, c. kr. davčni oficijal v Cerknem.

Dunajske podružnice: gg. Mladič Marija, predstojnica c. kr. dekl. zavoda, Vodnik Hinko, profesor, Rus Josip, stud. phil., vsi na Dunaju.

Ildrijske podružnice: Krajni šolski svet v Črnem Vrhu, Županstvo v Črnem Vrhu.

Kamniške podružnice: g. Stele Fran star., odvet. urad. v Kamniku.
Kranjske podružnice: gg. Fink Konrad, gostilničar in posestnik, Ivan Premrou, vitez pl. Premerstein, Berjak Fran, posestnik in trgovec, vsi v Kranju.

Kranjskogorske podružnice: gg. Negovetič Rihard, revident držav. žel. v Trstu; Slavec Ivan, poštni uradnik, Šmajdek Ivan, ključ. mojster, Vacak Mirko, žel. uradnik, vsi na Jesenicah.

Podravska podružnica: gg. dr. Korošec A., državni poslanec itd. Kejžar Ivan, nadrevident Južne Železnice, oba v Mariboru; Marinič Nace, postajenačelnik, Mežganjci.

Radovljiške podružnice: gg. Novak Lorenc, c. kr. davčni asistent, Železnik Mirko, c. kr. davčni asistent, Peternel Pavla, gostilničarjeva hčerka, Jencič Fran, c. kr. okrajni gozdni komisar I. razr., vsi v Radovljici; Soklič Jurij, posestnik na Potokih.

Savinjske podružnice: gg. Plaskan Vinko, uradnik Kreditne Banke v Celju; Turnšek Fran, uradnik Kreditne Banke v Celju.

Selška podružnica: g. Krek Cilka, posestnica v Ljubljani.

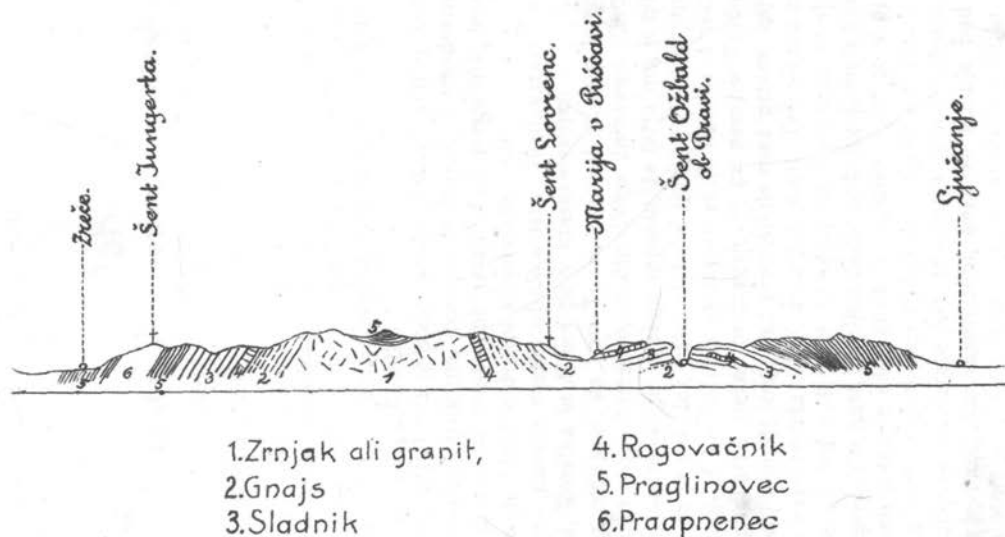
Soške podružnice: gg. Cigoj Anton, c. kr. sodnik v Kobaridu; Goljevšček Josip, odvet. kandidat, Premru Ciril, c. kr. namest. koncip., oba v Tolminu; Jurca Ivan, odvet. uradnik, Podgornik Josip, deželni mlekarski inštruktor v Gorici.

Trboveljske podružnice: gg. dr. Jamar Tone, zdravnik, Brezovar Avgust, trgovski sotrudnik, Pinterič Niko, krojaški mojster in gostilničar, Gorše France, asistent Južne Železnice, Šuln Alojzij, gostilničar in posestnik, Goropevšek Josip, trgovski akademik, Moll Josip ml., trgovec, Lipovšek Marica, učiteljica, Šircelj Fran, asistent Južne Železnice, vsi v Trbovljah.

Vipavske podružnice: gg. Kavčič Fran, c. kr. poštar, Kobal Ivanka, učiteljica, Premru Franc, trgovec, Rudolf Janko, nadučitelj, Semič Filip, posest., vsi v Št. Vidu; Krečič Pavel, posestnik, Terčelj Josip, posestnik, oba v Vrhpolju; Mercina Ivan, učitelj, Mayer Karol, graščak oba v Ložah; Perhavec Bogomir, župan, Čitalnica, Može Ivan, trgovec, Bojec Anton, geometer Puschnik Marko, notar, dr. Kanc Pavel, zdravnik, Šlebnik Mici, poštarica, Poberaj Andrej, živino-zdravnik, Silvester Ivan, trgovec, Hrovatin Anton ml., posestnik, Grum Rado, učitelj, vsi v Vipavi.

»Naše slike.« — Ta predel smo iz tehničnih ozirov odložili za prihodnjič.
Uredništvo.

Vseblina: Janez Koprivnik: Pohorje. (Str. 45.). — Janko Mlakar: Iz Zillertalskih Alp. (Str. 52.). — Pavel Kunaver: Od Rinke po grebenu na Skuto. (Str. 56.). — Slostvo: Planinski koledar. (Str. 58.). — Naše slike: V tekstu: Ribniško Jezero na Malem Črnem Vrku (Str. 49.), Veliko Jezero na Planinki. (Str. 50.), 2 sliki k članku g. Kunaverja, (Str. 57.), Pirnatova Koča na Javorniku. (Str. 61.). — Obzor: I. Planinski ples na Dunaju. (Str. 59.). — Društveni vestnik: Umrli člana. (Str. 59.), Darila, Občni zbori S. P. D.: Idrijske podružnice. (Str. 60.), Goriške podružnice. (Str. 62.), Novi člani. (Str. 63.).

Presek gorske celote Pohorje-Kozjak v črti Lučanje-Zreče po Sturu.